

stranami nebo soudem někomu v úschovu, sluje schovatel sekvestrem, a že práva a povinnosti sekvestra se posuzují podle zásad občanského zákona. Jest tedy vyslovena jen všeobecná zásada, z níž nelze nic dovozovati pro určitý případ. Mohl by tu snad přijíti v úvahu předpis § 1425 obč. zák., podle něhož jest dlužník oprávněn složit dluhovanou věc na soudě nebo, nehodí-li se k tomu, žádati, by soud učinil opatření k její úschově, nelze-li dluh zaplatiti proto, že věřitel není spokojen s tím, co se mu nabízí nebo z jinakých důležitých důvodů. Leč obchodní závod jako takový, tedy nejen určité věci, nýbrž také práva a závazky k němu se pojící, různé vztahy, podmíněné vedením závodu, ustálený kmen zákazníků a pod., nehledíc ani k individuálnímu rázu závodu podle obchodní zdatnosti podnikatele, nelze pokládati za věc o sobě, která by se hodila »k uschování« ve smyslu § 1425 obč. zák. a to ani v ten způsob, aby soud učinil opatření k jeho dalšímu vedení, k čemuž vlastně směřoval návrh rekurentův, totiž »by pro závod F. byl zřízen soudní sekvestr ve smyslu § 968 obč. zák.«. Zmiňuje-li se rekurent v dovolací stížnosti o tom, že mu nešlo o vedení závodu, nýbrž že ponechal na rozhodnutí sekvestra, by naložil se závodem, jak uzná za dobré, tedy patrně také, aby po případě zcizil závod, jest navrhované opatření tím méně odůvodněno, poněvadž by pak pozbylo všeho významu »uschování« závodu až do rozhodnutí sporu, kterýžto účel sleduje právě § 1425 obč. zák.

Čís. 7893.

Pro posouzení nezabavitelnosti předmětů potřebných k dalšímu osobnímu výkonu výdělečné činnosti řemeslníků a drobných živnostníků (§ 251 čís. 6 ex. ř.) jest sice rozhodnou doba zabavení, podstatným jest však skutečný stav výdělečné činnosti, nikoliv ustanovení živnostenského řádu.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, R I 141/28.)

Návrhu dlužníka, by byl z exekuce vyloučen motocykl, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by o návrhu dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

V exekuci Rudolfa M. proti stěžovateli byl dne 27. září 1927 zabaven kromě jiného také motocykl s přívěsným vozíkem, určeným pro dopravu osob. Ohledně přívěsného vozíku byla exekuce dne 29. října 1927 na návrh vymáhajícího věřitele zrušena. Dne 4. října 1927 navrhl dlužník, by motorové kolo i vozík byly podle § 251 ex. ř. z exekuce vyloučeny, poněvadž provozuje jimi drožkářskou živnost, jež jest jediným zdrojem výživy jeho a jeho rodiny. Vymáhající věřitel vyslovil se záporně, popřel,

že dlužník provozuje drožkářskou živnost, a nabídl důkazy o tom, že jezdí jen ze sportu. Přes to bylo prvním soudem po ústním jednání a na základě důkazů provedených v jiné exekuční věci uznáno, že se exekuce ohledně motorového kola s vozíkem zrušuje s platností také pro exekuční věc Rudolfa M-a. Z postižených vymáhajících věřitelů podal stížnost toliko Rudolf M. Rekursní soud jí vyhověl, zjistiť, že dlužník ohlásil provozování autodrožkářské živnosti sice již 22. června 1927, ale koncesi obdržel teprve 2. prosince 1927, podle §§ 15 čís. 4 a 22 živn. řádu dlužník nesměl živnost provozovati před udělením koncese, a zabavitelnost podle § 250 ex. ř. dlužno posuzovati podle doby, kdy zabavení bylo provedeno. Dovolacímu rekursu dlužníka nelze upříti oprávnění. Pro posouzení nezabavitelnosti předmětů potřebných ku osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti řemeslníků a drobných živnostníků podle § 251 čís. 6 ex. ř. jest sice rozhodnou doba zabavení, neboť jiná doba nemůže vůbec přijíti v úvahu, pro rozhodnutí podstatným jest však skutečný stav výdělečné činnosti, nikoliv ustanovení živnostenského řádu. Nebyl-li dlužník oprávněn před 2. prosincem 1927 počítí s provozováním autodrožkářské živnosti, ač ji ohlásil k provozování již v červnu 1927, a přece ji, jak tvrdí, již od června provozoval, dopustil se přestupku proti živnostenskému řádu a podléhá případnému potrestání živnostenským úřadem, nemůže však býti zbaven ochrany, zaručené exekučním řádem jeho výživě a zachování hospodářské samostatnosti. Právní důvod, z něhož rekursní soud zamítl návrh dlužníkův, proto nedostačuje. Ale ani usnesení prvního soudu neobstojí. Má-li podle § 45 třetí odstavec ex. ř. každému rozhodnutí o návrhu na zrušení exekuce, jenž nebyl podán samým vymáhajícím věřitelem, předcházeti ústní jednání, rozumí se samo sebou, že musí býti poskytnuta možnost sůčastniti se ústního jednání všem osobám, které mají na zrušení exekuce zájem, tedy zvláště všem vymáhajícím věřitelům. An v souzeném případě první soud rozhodl v exekuční věci okresní nemocenské pojišťovny, že motorové kolo není zabavitelno, a rozšířil tento výrok na exekuční věc Rudolfa M-a, neposkytnuv mu možnost, bráti podíl na ústním jednání, aniž uvážil a provedl důkazy Rudolfem M-em nabídnuté o tom, že dlužník neprovozuje drožkářskou živnost, přiči se jeho postup předpisům §§ 45 a 56 ex. ř. a činí usnesení prvního soudu zmatečným podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Musila proto býti usnesení obou nižších soudů zrušena, a uloženo prvnímu soudu, by jednání doplnil a znovu rozhodl.

Čís. 7894.

Ve vyrovnacím řízení nelze odeprítí hlasovací právo pro pohledávku, osvědčenou výtahem z obchodních knih, jedině proto, že dlužník ve sporu o její zaplacení beze všeho osvědčení namítl vzájemné pohledávky ve výši přihlášené pohledávky.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, R I 152/28.)